

[Pürschel.]

interessant, fordi den er et Slag lige i Synet paa den Lovgivning, som Sovjetrusland nu gennemfører. Hvis de gamle Bestemmelser, der forbød Fosterfordrivelse, var Hykleri, er de nye formodentlig ikke bedre. Den er ogsaa interessant derved, at man endnu træffer en tilsvarende Anskuelse her i Landet.

Man træffer den hos visse saakaldte frisindede Folk. Det er ikke saa helt sjældent her i Landet at støde paa den Type af Frisind, som i sin Ungdom har læst et eller andet, som dengang var *dernier cri de Paris* paa Omraadet, og tilegnet sig dette som det mest fremskredne Standpunkt, der fandtes, og som derefter lever op i sin høje Alder stadig tilfreds med dette Standpunkt og stadig overbevist om at være i Spidsen af Udviklingen. Der er ikke saa lidt Frisind i Danmark, der er af den Kaliber. Derfor finder man endnu den Dag i Dag her i Landet Folk, der raaber paa, at det rette er den fuldstændige Frigivelse, thi saa vil naturligvis de illegale Svangerskabsafbrydelser forsvinde af sig selv, skønt der i Rusland er ført et uigendriveligt historisk Bevis for, at dette ikke er rigtigt.

Det er jo nemlig saaledes, at da man i 1917 kom til Magten i Rusland og ophævede de Straffelove, der var gældende paa dette Punkt, blev Resultatet, som den før citerede Professor Kirstein siger, forfærdende. Allerede Lovgivningen af 1920 betegner et første Skridt tilbage fra den fuldstændige Frihed. Det blev her sagt, at kun Læger maatte gøre det, og det maatte kun ske paa Sygehus. Allerede i 1924 maa man et Skridt videre. Man siger, at der skal 4 Attester til: for Svangerskab, for Sygdom, for økonomiske Forhold, for Familieforhold. Hvad bliver Resultatet? En rivende Tilvækst i Fosterfordrivelsernes Antal, til Trods for at man dog i 7 Aar havde levet under det velsignelsesrige socialistiske Styre med Gennemførelse af den rene Socialisme.

Tallene er meget karakteristiske. I Moskva var Fødslernes Antal pr. 1 000 Kvinder mellem 15 og 49 Aar i Aarene 1925, 1926 og 1927 henholdsvis 96, 91 og 79 og Aborternes Antal 25, 49 og 68. Man vil se, at de to Tal nærmer sig hinanden med rivende Hast, og det er derfor ikke underligt, at man forlod Teorien om, at den fuldkomne Frihed skulde være det rette til Bekæmpelse af Ondet. Og dette er saa meget mere bemærkelsesværdigt, som den russiske Professor Semachov havde sagt: I Vesteuropa bekæmper man Ondet med Straf; det har ikke ført til positive Resultater; altsaa gør vi det omvendte,

saa bortfalder disse skadelige Kvaksalver-aborter; naar dertil kommer de øvrige Forholdsregler, imødeser Arbejder- og Bonderegeringen den skridtvise Udryddelse af denne Foreteelse.

Det var den Forhaabning, man nærede, da man gik den Vej, at faa udryddet de illegale Svangerskabsafbrydelser. Erfaringerne viser det stik modsatte. Befolkningen sagde naturligvis: Dette maa jo være ufarligt, siden det er tilladt, og det er jo lovligt. Det var ganske vist kun lovligt i de første tre Maaneder, men hvem kan forstaa denne Grænse, der stammer fra den kanoniske Ret, og som ikke har noget som helst fysiologisk Holdepunkt, hvem kan forstaa den, og hvem kan vente, at det respekteres i Praksis? Hvorledes kan en Kvinde forstaa, at det, der var lovligt for 14 Dage siden, er ulovligt i Dag, og hvorledes skulde man kunne dømme en Kvinde, der sagde: Jeg vidste ikke, hvor langt jeg var henne? En haabløs Grænse!

Men hele dette Ræsonnement minder paafaldende om det Ræsonnement, som Kommissionen anlægger, og det er ogsaa ganske interessant at se, at en Mand som Dr. Niels Muus i „Ugeskrift for Læger“ siger: Ja, det venter man! Naar man ser den legende Lethed, skriver han, hvormed en ung Kvinde fra Provinsen tager ind til København og faar Tingene ordnet og kommer tilbage kvik og rask 14 Dage efter, og man ved, hvad det vil sige at henvende sig paa en hjemlig Klinik eller paa et hjemligt Sygehus, hvor Ønsket om Diskretion altid er, som han siger, et pium desiderium, et fromt Ønske, saa kan man have sine Tvivl om, hvorvidt dette Forslag vil være egnet til at bekæmpe de illegale Svangerskabsafbrydelser, og jeg maa sige, jeg deler den Tvivl.

Den i Betænkningen Side 146 optagne russiske Statistik synes mig i øvrigt paa et enkelt Punkt meget oplysende. I Lenin-grad steg fra 1924 til 1930 Antallet af besvangrede pr. 1 000 fra 32 til 55,3, altsaa med 23, rundt regnet en Tilvækst af omkring ved 66 pCt. Dette vil sige, at man hengav sig i Glæden og lod staa til. Dette vil sige, at Ansvarsløsheden over for Besvangrelser steg i rivende Grad, men samtidig steg Aborternes Antal fra 5,50 til 33,75. Altsaa, Besvangrelserne stiger med 23, men Aborterne stiger med 28, og Resultatet er en Nedgang i Fødselshyppigheden med 4,9, hvilket svarer til omtrent 20 pCt. af Fødselshyppigheden. For Moskva var det tilsvarende Tal ca. 30 pCt.

Det er forstaaeligt, at man i Rusland med disse Erfaringer for Øje har lagt Røret